

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

«Εδώ δεν είναι Χόλιγουντ, εδώ είναι το Σεν-Σαν-Ντενί».

Διοικητής Μ. Σ. Νταμιανί

Τετάρτη 11 Ιανουαρίου 2012

Ο ΚΟΣΤ ΑΝΟΙΞΕ ΤΟ ΕΝΑ ΜΑΤΙ. Το κινητό του συνέχιζε να δονείται πάνω στο μαξιλάρι που δεν χρησιμοποιούσε. Μισόκλεισε τα μάτια για να δει την ώρα. 4:30 το πρωί. Πριν ακόμα απαντήσει, ήξερε ήδη ότι κάποιος, κάπου, είχε δολοφονηθεί. Στη ζωή του Κουστ, δεν υπήρχε άλλος λόγος για να τον ξυπνήσουν μέσα στη μέση της νύχτας.

Ήπιε έναν πικρό καφέ μομφάζοντας, ενώ ακουμπούσε στο ψυγείο του, πάνω στο οποίο ένα Post-it «να αγοράσω ζάχαρη» απειλούσε να ξεκολλήσει. Μέσα στη σιωπή της κουζίνας του, κοίταξε από το παράθυρο τα κοιμισμένα κτίρια. Το δικό του ήταν το μόνο φως στη γειτονιά, σκέφτηκε πως εκείνο το πρωινό είχε πέσει σε αυτόν ο κληρός να φωτίσει την πόλη. Έλεγξε το όπλο του στη ζώνη του, τράβηξε ένα πουλόβερ και ένα άχαρο μαύρο παλτό και έσφιξε τα κλειδιά στο χέρι του. Το 306 της υπηρεσίας φοβόταν το κρύο και αρνούσαν να ξεκινήσει. Εκείνο το πρωί, ο Βίκτορ Κουστ και αυτό δεν βρίσκονταν στο ίδιο μήκος κύματος. Περίμενε λίγο, άναψε ένα τσιγάρο, έβηξε, προσπάθησε ξανά. Έπειτα από μερικές προσπάθειες, ο κινητήρας ζεστάθηκε και οι άδειοι δρόμοι σχημάτισαν μπροστά του ένα μονοπάτι

με κόκκινα φώτα, το οποίο διέσχισε απαλά μέχρι που μπήκε στην Εθνική Οδό 3.

Τέσσερις γκριζοί και ατελείωτοι δρόμοι βυθίζονται σαν δόρυ στην καρδιά των προαστίων. Σταδιακά, τα σπίτια γίνονται κτίρια και τα κτίρια ουρανοξύστες. Μπροστά στους καταυλισμούς των Ρομά, το βλέμμα στρέφεται από την άλλη πλευρά. Τροχόσπιτα ως εκεί όπου φτάνει το μάτι, κολλημένα μεταξύ τους κοντά στις γραμμές του RER.* Λευκά είδη στεγνώνουν πάνω στα σύρματα που κλείνουν μέσα τους αυτό το τμήμα του πληθυσμού που δεν ξερούμε ούτε να αγαπάμε ούτε να μισούμε. Κλείνει το παράθυρο περνώντας τη διαδημοτική χωματερή και τη βρομιά που αναδύει, σε απόσταση αναπνοής από τα πρώτα σπίτια. Έτσι σεβόμαστε το 93 και τους πολίτες του: μέχρι το σημείο να τους πηδάμε κάτω από τη μύτη τους με βουνά σκουπιδιών. Να μια ιδέα που θα πρέπει να την προτείνουμε στην πρωτεύουσα, εντός των τειχών. Μόνο και μόνο για να δει κανείς την αντίδραση των Παριζιάνων. Εκτός αν οι φτωχοί και οι μετανάστες έχουν λιγότερο ανεπτυγμένη την αίσθηση της οσμής... Περνάει τους ατελείωτους χώρους στάθμευσης των κατασκευαστικών εταιρειών και χαιρετά τους ίδιους μαυροφορεμένους εργάτες που περιμένουν, ομαδόν, το φορτηγό να τους πάρει. Κάνει μια προσπάθεια να ξεκινήσει χωρίς κατάθλιψη αυτή τη νέα μέρα που αρχίζει.

* Ο προαστιακός σιδηρόδρομος. (Σ.τ.Ε.)

Παντέν. 5:15 το πρωί

ΠΑΡΑΤΗΜΕΝΕΣ ΑΠΟΘΗΚΕΣ ΣΤΟ ΚΑΝΑΛΙ ΟΥΡΣΚ. Σαν εγκαταλειμμένο χωριό, απλώνονταν σε χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα και κάθε χρόνο έπαιρναν την υπόσχεση ότι θα καταφιζόνταν. Μια σειρά από κενά υπόστεγα, κάτω από τα οποία διεκπεραιωνόταν στη δεκαετία του 1930 η φόρτωση των εμπορικών φορηγίδων που έφεταν στο κανάλι. Από την εποχή εκείνη, το μόνο που είχε απομείνει ήταν ένα σκουριασμένο τέρας από σίδηρο, με σφραγισμένες πόρτες και σπασμένα παράθυρα.

Ένα φιλόβροχο έκανε το μέρος να δείχνει αφιλόξενο.

Ο Κουστ σήκωσε την κίτρινη κορδέλα που έγραφε «Αστυνομία» από την περίμετρο ασφαλείας, που προοριζόταν να κρατήσει μακριά τους ανύπαρκτους, τέτοια ώρα, περαστικούς. Έβγαλε την ταυτότητά του και την έδειξε στους αστυνομικούς με στολή. Ο Ρονάν, ο μοτοσικλετιστής της ομάδας του, έσβησε το τσιγάρο του και τον χαιρέτησε δίνοντάς του ένα Maglite. Μούγκρισε ένα «Γεια» σε απάντηση και έριξε την ακτίνα του φωτός πάνω στη σκουριασμένη σιδερένια πόρτα που τον χώριζε από τη σκηνή του εγκλήματος.

Την έσπρωξαν αρκετές φορές, μέχρι που υποχώρησε με ένα μακρόσυρτο τριξίμο. Ο Κουστ προχώρησε πρώτος και ο συνεργάτης του τον ακολούθησε. Χρησιμοποίησε μια σκάλα, αρκετά απότομη για να του υπενθυμίσει ότι σαραντάριζε πια, και βρέθηκε σε ένα δωμάτιο που το σκοτάδι άγγιζε το άπειρο. Εστίασε τον φακό του, ο οποίος αποκάλυψε μόνο άφθονη αιωρούμενη σκόνη. Ένας αστυνομικός βγήκε από το πουθενά.

«Είστε από τη δικαστική αστυνομία;»

«Αστυνόμος Κουστ. Τι έχουμε εδώ;»

Ενώ του έδειχνε τον δρόμο, ο αστυνομικός άρχισε: «Εδώ υπάρχει φύλακας, ε, και ο σκύλος του φύλακα άρχισε να ουρλιάζει. Και σήκωσε κι αυτός τον κώλο του και πήγε να δει».

Όπως προχωρούσε, βγήκε από την πορεία του.

«Προσοχή! Εκεί υπάρχει τρύπα. Λοιπόν, έτσι, ήρθε να δει και βρήκε αυτόν, εκεί κάτω, νεκρό...»

Ο Ρονάν αναγνώρισε, με ψιθυριστή φωνή, ότι αυτή ήταν μια πολύ καλή περιήληψη, πολύ ενημερωτική. Ο αστυνομικός το πήρε στραβά και έφυγε από τον χώρο. Ο Κουστ και ο συνεργάτης του έμειναν μόνοι, αντιμέτωποι με έναν μαύρο γίγαντα. Ήταν καθισμένος στο έδαφος, σαν να είχε καταρρεύσει πάνω στο ίδιο του το κορμί, με τα χέρια κατά μήκος ενός σώματος που θα πρέπει να πλησίαζε τα δύο μέτρα και το κεφάλι κατεβασμένο. Στο κατάλευκο πουλόβερ του, στο κέντρο του στήθους, τρεις ορθάνοιχτες τρύπες, γεμάτες σκούρο αίμα.

Οι δύο αστυνομικοί έμειναν σιωπηλοί για μια στιγμή

μπροστά στο πτώμα, με το περίεργο συναίσθημα ότι ήταν πιο ζωντανοί απ' ό,τι συνήθως.

«Ρονάν, ασχολείσαι με τον αστυνομικό που μου τον εκνεύρισες, κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς για να μας δώσει μια λίγο πιο λεπτομερή αναφορά και λες στον ασύρματο να έρθει η Σήμανση και ένας γιατρός. Να τους ζητήσεις και φακούς για τα πόδια. Δυνατούς».